

Het afscheid

Het was een mooie zonnige dag maar daar had Tina geen oog voor. Ze tuurde verwaasd door het raam naar de horizon, zich niet eens bewust van haar omgeving. De spelende kinderen op het binnenplein wuifden enthousiast naar haar, maar ze reageerde niet meer. Haar zus probeerde hen af te leiden en wierp voortdurend smekende blikken in haar richting.

Vergeef me, Loana, ik moet deze kans grijpen. Over een paar ogenblikken zou ze deze omgeving de rug toe keren en haar geliefden voor onbepaalde tijd achterlaten.

Tina was een slanke, mooie vrouw met helderblauwe ogen. Haar ravenzwart haar reikte tot aan haar heupen en om haar rode mond speelde een melancholieke glimlach. Haar figuur en lenige pas stonden in contrast met haar door hard labeur gespierd lichaam.

Maar de jaren vlogen genadeloos voorbij. Binnenkort zou haar natuurlijke schoonheid beginnen wegsmelten als boter voor de zon. Toch dacht ze op dat moment niet aan zichzelf, maar aan de toekomst van haar kinderen.

Ze wilde zo snel mogelijk vertrekken en wachtte vol ongeduld op de terugkeer van haar zwager die, onzichtbaar voor de kinderen, haar luttele bagage naar zijn wagen was gaan brengen.

‘Het is nog niet te laat,’ galmde het door haar hoofd.

Had ze werkelijk een keus?

“Blijven” betekende haar dromen opgeven, terugkeren naar de boerderij en het harde leven met een brutale echtgenoot die ze haatte als de pest. Armoede. Slavernij.

Nee, dat was nu voorbij. Voortaan zou ze haar toekomst zelf in handen nemen, ook al moest ze daarvoor haar gezin verlaten zonder precies te weten wanneer ze terug zou komen.

Hoezeer ze haar best deed om haar gevoelens te verbergen, de tranen rolden over haar wangen.

Tina, laat hen niets merken. Als de kinderen op dat moment het huis waren binnengelopen, zou ze waarschijnlijk haar voornemens hebben opgegeven.

Ze slaakte een diepe zucht en veegde met trillende hand de tranen uit haar ogen.

Sterk blijven, Tina.

Stond ze niet op de drempel van een beter leven? Waarom omkeren?

Nee, haar kinderen verdienden beter.

Als in sneltreinvaart passeerde haar hele leven voor haar geestesoog. Een leven dat ze nu voorgoed achter zich wilde laten.

Ze was geboren in Singerei, als jongste van drie kinderen, in een stad op ongeveer dertig kilometer van Balti. Haar zus was vijf jaar ouder, haar broer zes.

Zoals de meeste bewoners op de buiten hadden haar ouders een kleine hoeve en leefden ze van de veeteelt, de geiten, de kippen en de oogst.

Vanaf haar prilste jeugd werkte Tina op het veld, verzorgde ze het vee en de kippen, reinigde ze de stallingen, melkte ze de twee koeien en de geit, hielp ze moeder bij het bereiden van de kaas of maakte ze jam uit bessen die ze in de omliggende heuvels ging plukken.

De kaas, melk, eieren en jam verkochten ze aan burens, verwanten en vrienden. Hun boerderijtje bracht net genoeg op om de vijf hongerige magen te vullen en ondanks het gebrek aan comfort en geld beleefde ze een gelukkige jeugd.

Maar de meeste families hadden het in die streek financieel moeilijk. Daarom trouwden meisjes op jeugdige leeftijd met een echtgenoot die meestal door hun ouders werd georganiseerd.

Haar zus Loana had geluk en mocht de man van haar dromen trouwen omdat hij tot de middenstand behoorde.

Op negentienjarige leeftijd ontvluchtte haar broer de ouderlijke woning om in het buitenland zijn geluk te beproeven. Zo bleef ze alleen achter met haar ouders en het harde werk.

Maar ze klaagde niet.

Laat in de avond na het uitvoeren van alle werkzaamheden, hielp moeder zoveel mogelijk bij haar schoolwerk en onderwees ze haar hoe ze diverse ziektes kon behandelen. Zo leerde Tina hoe uit planten geplukt in de omliggende heuvels en bossen, speciale oliën, elixirs en alcohol te extraheren en hoe die bij diverse kwalen aan te wenden.

Op een dag werd vader ernstig ziek. Hij was nauwelijks vijftig, maar zag er beduidend ouder uit. Enkele maanden later stierf hij zonder een arts te hebben geraadpleegd.

Moeder bleef maar herhalen dat ze aan haar toekomst moest denken. 'Tina, de tijd is rijp om met Andrej te trouwen.'

Trouwen en kinderen verwekken.

Tina was nauwelijks veertien toen ze aan haar toekomstige echtgenoot

werd beloofd. Andrej, een twintig jaar oudere kerel was de beste partij die vader had kunnen vinden.

De bruiloft werd gevierd in Andrejs huis. Moeder kon onmogelijk haar boerderij alleen onderhouden en ze kwam enkele dagen later bij hen wonen. Haar man was de nieuwe patriarch; hij regelde de formaliteiten en verkocht al hun eigendommen. Verder was hij lui en gewelddadig. Een drinkebroer die de meeste tijd in de dorpskroeg doorbracht.

De opbrengst van de verkochte eigendommen verdween in zijn zakken. Normaal, want hij was het familiehoofd.

Dagelijks het slachtoffer van zijn brutaliteit, beklagde Tina zich niet en deed ze wat van elke onderdanige huisvrouw werd verwacht. Meestal kwam Andrej laat in de nacht thuis. Soms wilde hij dan met haar vrijen, en geen enkele uitvlucht hielp om aan deze beproeving te ontkomen. Als ze zich durfde te verweren, kreeg ze klappen, wat erger was dan een kortstondige verkrachting.

Haar zus werd zwanger en kon haar niet meer bezoeken. Zo had ze niemand meer met wie ze over haar problemen kon praten. Meer en meer ging ze Andrej haten. Door haar huwelijk was ze veroordeeld tot slaafse gehoorzaamheid, zag ze zelden mensen van haar leeftijd en leed ze onder de eenzaamheid. Haar moeder kampte met reumatiek, werd met de dag zwijgzamer, verzwakte zienderogen en kon uiteindelijk het bed niet meer uit. Ze verpleegde haar zo goed als ze maar kon, maakte gebruik van al wat ze had geleerd en bereidde zalfjes waarmee ze haar dagelijks behandelde. Er was geen geld om een arts te raadplegen en van Andrej kreeg ze geen hulp.

Op haar zeventiende werd ze zwanger. Wat niet belette dat ze haar moeder bleef verzorgen en al het harde werk deed, terwijl haar brutale echtgenoot in de kroeg ging zuipen.

Een miskraam was het gevolg.

Een ijlings geroepen arts gaf haar de dringende raad om enkele dagen te rusten. Maar dat was onmogelijk. Ze moest haar moeder verzorgen en mocht de dieren niet aan hun lot overlaten.

Op een morgen, na een lange lijdensweg, bleven moeders ogen voor altijd gesloten. In deze sinistere stenen gevangenis verloor Tina de laatste mens die werkelijk om haar had gegeven.

Op de uitvaart zag ze haar zus terug die, twee jaar eerder na een heftige woordenstrijd met Andrej de toegang tot het huis was ontzegd. Na de plechtigheid liet Andrej op norse toon weten dat het huisverbod van kracht bleef.

Ze werd opnieuw zwanger en verloor andermaal haar ongebooren kind.

De arts waarschuwde dat ze nimmer baby's zou baren als ze zich niet verzorgde. Maar zonder mopperen verviel Tina in haar dagelijkse routine. Ondertussen was ze al twee keer tante geworden en wat benijdde ze haar zus voor haar geluk.

Toen Loana van haar echtgenoot een autootje kreeg, kwam ze langs als ze wist dat Andrej er niet zou zijn. Dan voelde Tina zich overgelukkig, speelde uitgelaten met haar neefjes en droomde van een eigen kroost.

Met eenentwintig was ze een knappe jonge vrouw met lange zwarte haren. Haar verdrietige blik verried dat ze ongelukkig was. Ze vreesde vooral dat ze nooit moeder zou worden.

Niemand kon haar helpen.

Derde keer zwanger. Deze keer probeerde ze zich bij de karweien zoveel mogelijk te sparen. En het lukte.

Zes maand later droeg ze het kind nog steeds. Nimmer was ze zover geraakt. Ze smeekte Andrej om de zwaarste klussen op zich te nemen, maar hij zei op honende toon dat het moederschap niet zijn ding was, en hij trok naar zijn dorpskroeg.

Weer zwoegde ze hard tot op de dag van de verlossing, maar ze beviel deze keer zonder complicaties. Als door de hemel gestuurd, kwam haar zus die dag onverwachts langs en hielp haar bij de geboorte van een knappe dochter van bijna zes pond. Hemels geluk.

Die nacht wekte Andrej haar. 'Je kunt niet eens een zoon baren,' sneerde hij en blies een zurige alcoholwasem in haar gezicht.

Haar zus hoorde zijn woorden en vertelde hem zonder omhaal wat ze van hem dacht.

Hij grinnikte smerig, viel op zijn bed neer en snurkte even later als een varken.

Jaren gingen voorbij en haar gezin werd groter. Eerst kreeg ze er een dochter bij en twee jaar later een zoon.

Enerzijds maakten haar kinderen haar overgelukkig, maar anderzijds deden ze alle hoop op een betere toekomst teniet. Toch bleef ze dromen van een eigen huis in de stad en een toekomst met haar kinderen, maar zonder Andrej.

Bijna dertig jaar en nog steeds mooi, ondanks haar gespierde handen als die van een man. Elke nacht droomde ze van een jonge knappe kerel die haar kwam redden, maar als ze ontwaakte, lag ze naast een stinkend snurkend varken. De dromen van een slavin in een boerderij werden zelden werkelijkheid.

Andrej was meestal van huis weg. Geruchten deden de ronde dat hij een vriendin had. Dat maakte haar gelukkig, want hij liet haar voortaan met rust. Hij gaf haar zelfs de toestemming om haar zus te gaan bezoeken.

Loana nam haar dan met de kinderen mee naar de hoofdstad Chisinau. De gelukkigste momenten van haar leven.

Op een dag in 2000 hoorde ze in de hoofdstad per toeval dat diverse reisbureaus jonge vrouwen aanwierven om in het buitenland te gaan werken. Volgens de publiciteit kon men veel geld verdienen in Duitsland, Oostenrijk en Frankrijk. Ze koesterde weer hoop, sprak erover met Loana en bekende haar dat ze zich van Andrej wilde losmaken.

Hoewel Loana met haar meevoelde, aarzelde ze om haar te steunen. Maar Tina bleef aandringen totdat ze bezweek. Enige tijd later stapten beiden één van deze kantoren binnen.

Een vriendelijke jongeman, gekleed in een donkerblauw pak, wit hemd en stropdas, ontving hen hartelijk. Hij vertelde enthousiast over West-Europese bedrijven die jonge werkkrachten zochten in Oost-Europese landen omdat ze daar goedkoper waren. ‘Geen angst, volgens de Moldavische maatstaven zijn de salarissen rijkelijk hoog,’ zei de man met een geruststellende glimlach. ‘Over enige jaren zul je genoeg hebben verdiend om een huis te kunnen kopen.’

De doortrapte intercedent had meteen begrepen wat Tina zocht en vond de juiste woorden, volgens zijn credo: ‘Zeg tegen een jonge vrouw de woorden die ze wil horen en ze trapt erin.’

Voor het eerst in haar leven zou Tina een vreemd land bezoeken en in haar hoofd begonnen hemelse klokken te luiden.

Mijn droom zal in vervulling gaan.

Argwanend stelde Loana ontelbare vragen.

De vriendelijke man aarzelde geen seconde, antwoordde gewiekst: ‘Ja, het is allemaal legaal. Nee, je moet niets betalen. Geen voorschot.’

‘Waarom?’

‘Wij hebben een contract met Europese partners die banen aanbieden. Een combinatie van reizen en geld verdienen. Een speciale bus zal jullie naar Oostenrijk brengen.’

‘Moet ik nog andere formaliteiten vervullen? Zoals een visum aanvragen of naar de ambassade gaan?’ vroeg Tina.

‘Nee, allemaal niet nodig.’

Het leek veel eenvoudiger dan ze zich dat had voorgesteld. De nodige formaliteiten werden door het agentschap verzorgd en ze had alleen maar een paspoort nodig.

‘Geen zorgen, wij regelen dat wel voor jou,’ zei hij met een betoverende glimlach. ‘Zodra het paspoort klaar is, kun je het bij ons komen afhalen. Je hebt ruimschoots de tijd om je op de trip voor te bereiden.’

Meteen kon ze al een baan uitzoeken. Ze schreef zich in en gaf het telefoonnummer op van haar zus.

Toen ze het kantoor verlieten, liep ze op wolken. Ze zag zich al in haar

eigen huis. De vastberadenheid straalde uit haar ogen en niemand kon haar nu nog tegenhouden. Ze stond op de drempel van een nieuw leven.

‘Ben je klaar?’ De zware basstem van haar zwager bracht haar terug tot de werkelijkheid.

Het hoofd licht gebogen om haar verdriet te verbergen, veegde ze snel enige tranen weg, draaide zich langzaam om en knikte. ‘Ja, we vertrekken,’ antwoordde ze vastberaden. Nu niet meer omkijken, dacht ze. Ze had haar beslissing genomen. Toch nog een laatste blik uit het raam.

De kinderen speelden.

Ze wuifde kort naar haar zus en met trillende knieën volgde ze haar zwager naar de achterkant van het huis.

De Commanderie

Met gemengde gevoelens en een wee gevoel in de maag, stapte ik uit de militaire airbus. Terwijl ik de trappen afdaalde, liet ik mijn ogen vluchtig over de startbaan dwalen en vroeg ik me af wat ik daar deed. Nog een paar uur en ik zou deel uitmaken van de *Broederschap van de Argus Ridders*, maar het vooruitzicht om de aanstaande zes maanden een saaie kantooropdracht uit te voeren, bezorgde me maagzuur.

Niet dat ik bijgelovig ben, maar het verkrijgen van voordeel door de tegenslag van een collega gaf me een onprettig gevoel. In elk geval was het toch te laat om daarover te piekeren. Ik had mijn jawoord gegeven en was nu achttienhonderd kilometer van huis verwijderd. Er zat niets anders op dan er het beste van te maken.

Nationaal Administrator, een functie die ik door een eigenaardige samenloop van omstandigheden voor het eerst in mijn loopbaan zou bekleden, en alleen omdat de oorspronkelijke kandidaat zich voortdurend bedreigd had gevoeld. Toen ser Bruno voet zette in Sarajevo, werd hij overweldigd door een onverklaarbaar angstgevoel, resulterend in slapeloze nachten en oververmoeidheid. “Paranoïa,” noemden deskundigen dit verschijnsel. Ofschoon de oorlog al zes jaar tot de geschiedenis behoorde, zag Bruno overal waar hij zijn blik op richtte, sluipschutters, terwijl de aanblik van de talrijke ruïnes zijn hersenen verlamden.

In de hoop dat die demonen hem vroeg of laat wel met rust zouden laten, had magister Gil, de Belgische Delegatiemaester, hulp gezocht, maar hij had geen gepaste exorcist kunnen vinden. Toen schedels met fonkelende groene ogen door Bruno’s kamer begonnen te zweven, zag hij geen andere oplossing dan de bezetene naar huis terug te sturen.

Maar er was geen vervanger beschikbaar en Gil had mij gevraagd of ik die functie niet wilde bekleden. Om meerdere redenen had ik het aanbod kunnen afslaan en mijn normale beurt afwachten. Maar ik had het zekere voor het onzekere genomen. Vandaag is er een opdracht, volgend jaar mogelijk niet meer, had ik gedacht.

Zo arriveerde ik een jaar eerder dan gepland in Bosnië.

Tijdens de speciale opleiding tot Argusridder was ik enorm gemotiveerd. Eindelijk iets anders doen dan computerprogramma’s schrijven, juichte ik inwendig. Maar het toeval besliste dat ik geen Argusridder maar Nationaal Administrator zou worden. Daarom behoorde ik met twaalf andere mili-

tairen tot de eerste Argusridders die voor een volledig jaar werden uitgestuurd. Maar een Administrator bleef slechts zes maanden, wat mijn keuze zo moeilijk had gemaakt.

We droegen hetzelfde hospitaalwit linnen tenue waarop geen enkel kenteken kleefde. “Er ontbreekt alleen maar een rood kruis op de voorkant om een Tempelier te zijn,” grapte Conscientia aan mijn oor. Deze kritische dame was een vrouwelijke *djinn* die uit het niets was opgedoken toen ik mijn eed als officier aflegde. Sindsdien begeleidde deze virtuele schoonheid me overal. Ze had veel zin voor humor, hield me gezelschap als de eenzaamheid me dreigde te verstikken, hielp me om de juiste beslissingen te treffen en was uiteindelijk zo iets als mijn geweten geworden. “Nee,” antwoordde ik haar in gedachten. “We hebben geen rood kruis op de borst of rug, maar we zijn Zieners. Moderne ridders. Vandaar de benaming de *Broederschap van de Argusridders*.”

In elke Argusridder school een militair of politieman, een officier of onderofficier. Maar desondanks werd iedereen aangesproken bij zijn voor naam, soms voorafgegaan met ser. Dat gaf het bedrieglijke gevoel dat we allemaal op gelijke voet stonden. Een illusie. De militaire hiërarchie bleef een onzichtbare maar alomtegenwoordige realiteit. Elke Argusridder was per definitie Ziener, maar degenen die in de *Commanderij* werkten, heette men Denkers en daartoe behoorden de Scriptors en de Technici. De Scriptors analyseerden binnenkomende rapporten en redigeerden een samenvatting voor het *Consilium*.

Tot de Technici behoorden alle internationale specialisten zoals Informaticus, Monteur, Rentmaester en Communicatus.

Ik elk geval zou ik een Denker zijn.

Nadat we onze bagage - meestal bestaande uit zware linnen draagtassen en groene ijzeren koffers - hadden opgehaald, loodste een Franse SFOR-onderofficier ons door de pascontrole waar de formaliteiten in recordtempo werden afgehandeld. Een half uur later liepen we door de met ijzerdraad afgebakende corridor naar de buitenkant van de omheining waar, naast twee combi's en een Citroën, het ontvangstcomité op ons stond te wachten.

Toen ik de voertuigen bereikte, gingen mijn blikken naar de overkant van de weg over de hoge onbewoonde van ramen en deuren ontdane gebouwen met muren vol gaten die waren veroorzaakt door kogel- en granaatinslagen. Er was nog niets veranderd sinds mijn laatste bezoek in 1998. Geruchten gingen dat de Bosniakken deze gebouwen als oorlogsmonumenten in stand wilden houden om de bezoekers te herinneren aan wat men hen had aangedaan!

Ik liet mijn ogen verder afdwalen naar de groep wachtende collega's en zag magister Gil naar mij toekomen. Hij was iets kleiner dan ik, niet zo

dikbuikig en had een ernstig, maar vriendelijk gezicht waarop een mysterieuze glimlach speelde. Maar zo zag hij er altijd uit. ‘Ik heb gehoord dat je een informaticus bent.’ Zij stem klonk zacht en aangenaam.

Ik trok een verwonderd gezicht en knikte langzaam.

‘Een echte?’ Ik had hem leren kennen als iemand met gevoel voor humor, hoewel je van zijn gezicht nooit kon aflezen of hij een grapje maakte of het ernstig meende. Ook nu niet.

Ik grijnsde breed. ‘In elk geval krijg ik er een premie voor.’

Hij trok een scheef gezicht en ik voegde er snel aan toe: ‘Maar ik ben inderdaad een echte informaticus.’

Hij knikte en lachte tevreden. ‘Peter, ik denk niet dat je ooit Administrator zult zijn.’

Dat waren alles behalve geruststellende welkomstwoorden en ik keek hem fronsend aan. Maar hij vond het niet nodig er iets aan toe te voegen.

Door het uitvallen van Bruno was ik als Nationaal Administrator naar Sarajevo gekomen, maar iemand bij de Broederschap had blijkbaar iets anders met mij voor. Het toeval sloeg weer toe...

De *Commanderij* grensde aan een industriële bakkerij langs de *Paromlinska* en lag aan de buitenkant van een rechtse haakse bocht, zo’n dertig meter van de weg af. De voorgevel telde drie rijen groenachtige spiegelglasramen en had een voorportaal met dubbele deur uit dik melkglas.

De betonnen vlakte ervoor was afgebakend door een metalen roosteromheining met een dubbele ijzeren poort in het midden. Links zat er een metalen deur tussen de omheining en het wachtlokaal, een omgebouwde wooncontainer waarvan de bovenste helft van de voorgevel een aluminiumraam was waarin een loket zat.

Op de half bezette parking telde ik tien witte auto’s.

Eigenlijk had ik een opvallender gebouw verwacht, iets dat in verhouding stond met de grootsheid van de organisatie. Tussen al de andere gebouwen viel de *Commanderij* niet eens op.

Ik passeerde de kleine poort en bleef even staan terwijl mijn ogen over de gevel dwaalden. Dit was dus het operatiecentrum van de Broederschap waar alle beslissingen werden getroffen en vanwaar orders werden verstuurd naar Kroatië, Servië, Montenegro, Kosovo, Bosnië, Albanië en Macedonië.

Ik kende het organigram. De *Broederschap van de Argusridders* stond onder het gezag van het *Consilium* en werd intern bestuurd vanuit de *Commanderij*. Zijn vrij eenvoudige piramidale commandostructuur bestond uit drie niveaus met weinig vertakkingen. Een door het *Consilium* aangeduide Grootmaester bestuurde de *Commanderij*, bijgestaan door de Vicarius, de Política en de Legalis Consuasor. Samen zetelden ze in de *Grootloge*, ook

wel *Praesidium* genoemd. Zij volgden hoofdzakelijk een politieke agenda.

Hooggeplaatste Argusridders, behorende tot de *magisterkaste*, bestierden de onderliggende afdelingen en waren vertegenwoordigd bij de *Argusloge* wiens raadsleden alle beslissingen troffen met betrekking tot het beheer. Dat waren Quaestor, Administrator, Populus, Rentmaester en Commandor. Centurio was de verbindingspersoon tussen de twee Loges en de Argusridders en hij zetelde enkel op uitnodiging.

Er werkten ongeveer honderd Denkers onder wie de Scriptor die zich bezighielden met de hoofdtaak: rapporteren en analyseren. De overigen waren de Technici die de meerderheid uitmaakten. Ze stonden in voor de logistieke en administratieve steun. Leden van de *maesterkaste* bestuurden de technen en werden in hun taak bijgestaan door lokale en internationale civiele employees. De goedkopere inheemse werkkrachten voerden vooral technische taken uit.

Om het even waar de Zieners opereerden en wat ze ook deden, ze brachten dagelijks verslag uit aan hun Hoogmaester. Het ging vooral om de economische evolutie en de wijze waarop terugkerende vluchtelingen in hun regio werden onthaald. Specialisten in politieke en economische wetenschappen verwerkten in een analysekantoor alle verzamelde informatie tot een globaal bruikbaar rapport dat uiteindelijk versleuteld naar het *Consilium* werd gestuurd.

Ik volgde magister Gil door het voorportaal dat ons in een smalle lobby bracht. Links liepen trappen naast een lift en daar tegenover ontdekte ik, weggestoken in een nis, een balie waarachter een zwartharige Bosniak een dagblad zat te lezen. De man keek verveeld naar ons, knikte kort en las verder.

Wij bestegen de stenen trappen tot op de eerste verdieping, passeerden een dubbele zwaai deur en sloegen linksaf. Onze voetstappen galmden akelig hol op de lange gang met de heldere vlakke muren. “Klinkt als in een kasteel,” fluisterde Conscientia aan mijn oor.

Onderweg legde Gil me in het kort uit waar de voornaamste kantoren zich bevonden. ‘De administratie vind je in de rechtervleugel en een etage hoger zit de Grootmaester met zijn gevolg.’

Mijn delegatie beschikte over twee naast elkaar liggende lokalen aan het uiteinde van de gang. In het eerste werkte de Paymaester, in de andere de Delegatiemaester. De nationale delegaties bleven onder het gezag van hun Ministerie van Buitenlandse Zaken, terwijl de Zieners onder het gezag stonden van de *Commanderij*.

Hoewel ik mijn Ministerie diende, zou ik net als Gil voor de *Broederschap van de Argusridders* een functie uitoefenen.

We betraden het eerste lokaal waar een brandkoffer, een lange tafel met computer en twee kasten vol met dossiers stonden. Een hoog raam be-

sloeg de volledige achtermuur en zorgde voor een heldere verlichting.

Erik, de Nationale Paymaester, begroette ons. Hij was ongeveer van mijn grootte, niet veel ouder dan dertig en had korte haren, breed gezicht met een ietwat vooruitstekende kin, twinkelende ogen, grote oren en een permanente ernstige gezichtsuitdrukking. Hij was voortdurend in beweging en leek wel een gekooide wezel die wanhopig naar een vluchtweg zocht. Iemand die moeilijk kan stilzitten, dacht ik bij mezelf. Hij deed de financiële transacties voor alle bij de Broederschap afgedeelde landgenoten en deed dienst als een soort brievenbus. Men noemde hem de *Bananaman*, maar niemand wist precies hoe hij aan die naam was gekomen.

Kort en bondig legde hij *mijn* taken uit die *hij* voortaan zou uitvoeren, behalve als hij er niet was; dan zou ik in functie zijn. Hoewel hij de bekwaamheid bezat om de taken van de Nationale Administrator op zich te nemen, schreef het protocol voor dat ik al de binnenkomende en uitgaande stukken diende te ondertekenen. Als ik er niet was, ondertekende magister Gil. Het militaire paraplusysteem.

Na Eriks beknopte uiteenzetting nam Gil weer het woord. ‘Straks ga ik met je naar het kantoor van de Hoofdinformaticus. Dat we elkaar goed begrijpen, Peter, voor Binnenlandse Zaken ben je Nationaal Administrator.’

Zo werkt dat dus, dacht ik. Administrator voor Binnenlandse Zaken en Informaticus voor de Broederschap. Ik zou voor twee bazen werken.

Nadat Gil me had verteld wat mijn nationale verantwoordelijkheden waren, bracht hij mij een verdieping hoger naar mijn toekomstig kantoor. ‘Jij wordt de eerste Computermaester uit de geschiedenis,’ begon hij toen we voor de deur stonden. ‘Peter, de Hoofdinformaticus draagt dezelfde graad als jij, maar hij is jonger in dienstjaren. Toch sta je voorlopig onder zijn bevel.’

Dat was ongewoon in een militaire structuur omdat zoiets conflicten kon veroorzaken. Maar in de Broederschap vermeed men polemieken. Hopelijk geen snotneus, dacht ik bij mezelf, maar het woord *voorlopig* was me niet ontgaan.

Gil wierp me een strenge onderzoekende blik toe en glimlachte mysterieus. ‘Ik hoop dat je deze overeenkomst zult respecteren. Tussen ons gezegd, zal deze vervelende situatie niet lang duren.’ Het klonk als een profetie. Met een hocus pocus had de *Grootloge* een nieuwe functie gecreëerd. Maar waarom?

Gil klopte aan en we betraden een smalle ruimte, waarvan de rechterkant volledig in beslag werd genomen door een doorlopende tafel. Op de voorste hoek zat een Argusridder half weggestoken achter een monitor aan een computer te werken.

Gil stelde me voor aan een grote struise kerel die me deed denken aan *Brutus* uit de *Popeye* animatiefilms. Hij heette Marco, was niet ouder dan dertig en trok een grimmig gezicht. In zijn fonkelende ogen las ik dat we niet meteen vrienden gingen worden. Terwijl Gil zich met een verontschuldiging uit de voeten maakte, tuurde Marco me aan alsof ik een buitenaards wezen was. Dan trok hij een grimmig gezicht, en hoewel hij zijn been niet ophief om als een dominante hond zijn territorium te markeren, hadden zijn begroetingswoorden hetzelfde effect, en ik voelde me net als iemand die een duik deed in de *Barentszee*.

‘Ik ben de Hoofdinformaticus en jouw post verandert daar niets aan,’ blafte hij.

Ik had een andere welkomstceremonie verwacht en vroeg me af waarom Marco zo agressief reageerde. We kenden elkaar niet eens.

Nou goed, hij was mijn directe baas, maar hij zou wel de elementaire regels moeten respecteren als hij mij tot zijn gehoorzamende ondergeschikte wilde rekenen.

“Loop niet te hard van stapel,” fluisterde Conscientia in mijn oor.

Ik grijnsde zo vals als ik maar kon. ‘Ook aangename kennismaking,’ zei ik overdreven luid tegen Marco.

Marco verhuisde met zijn computer naar het uiteinde van de tafel, recht tegenover de deur naar het serverlokaal, en ik ging op zijn afgestane plaats zitten. Hij gaf de opdracht aan een van de autochtonen om voor mij een volledig werkstation te installeren.

En dat kreeg ik tegen de avond.

Marco had blijkbaar veel te doen en typte als een razende op zijn toetsenbord. Hij sprak weinig en beantwoordde mijn vragen met een licht gegrom. Ik stond er alleen voor.

Die avond nodigde ik bewust alle Argusridders uit voor een drankje om zo snel mogelijk met iedereen kennis te kunnen maken. Het werd een aangename en leerrijke avond. Lang duurde het niet of ik maakte uit discussies op dat mijn aanstelling geen toeval was. Marco was voor velen een doorn in het oog.

Eerst hoorde ik bedekte toespelingen. Dan concrete opmerkingen.

Na meerdere glazen bier achterover geslagen te hebben, regende het van alle kanten verwijten aan *Brutus*’ adres. Zoiets als ‘*het wordt tijd dat die eikel de plaats ruimt*’ of ‘*ik hoop dat die arrogante zak het begint te begrijpen.*’

Was ik de gezochte *Popeye* om *Brutus* op zijn donder te geven?

Ondanks zijn ijzig onthaal en vijandelijk optreden, respecteerde Marco het ongeschreven protocol van de Broederschap en hij beantwoordde mijn uitnodiging met zijn aanwezigheid. Heel discreet was hij in de verste hoek bij zijn informatici gaan zitten, waar hij niets kon opvangen van wat er aan de toeg over hem werd gefluisterd. En dat was heel wat.

Hij hield het een uur vol, kreeg blijkbaar last van een overvolle blaas, verdween onopvallend naar het toilet en vond zijn weg niet meer terug.

Tot vroeg in de ochtend bleef ik kletsen met de voornaamste notabelen van de organisatie.

Krister, Timo en Gil. Administrator, Populus en Quaestor.

Deskundigen van de bovenste plank.

Toen ik over de informaticaproblematiek begon, hing iedereen aan mijn lippen alsof ik het *Derde Testament* aan het verkondigen was.

Is hun wanhoop zo groot dat deze magisters in mij de lang verwachte Messias zien? vroeg ik me af. Dachten ze dat ik hen *de verlossing* kwam brengen? Van wat?

Her en der hoorde ik dat Administrator, Populus en Quaestor de Drie Wijzen werden genoemd en dat ze Marco niet in hun hart droegen. Ze leken ook enorm veel invloed te hebben bij de Grootmaester.

Deze notabelen behoorden tot de generatie van het telraam en toch luis-terden ze als behekst naar mijn woorden, hoewel ik er bijna zeker van was dat ze er niets van snapten.

Enige liters bier later vroeg ik voorzichtig aan Administrator Krister: ‘Wat is er met Marco aan de hand?’

Hij schonk me een mysterieuze glimlach, net als Gil had gedaan in de luchthaven toen hij me aankondigde dat ik waarschijnlijk geen Nationaal Administrator zou worden. Opeens begon ik deze magisters ervan te verdenken dat ze met voorbedachten rade *mijn* gezelschap hadden opgezocht. Waarschijnlijk hadden ze uit Gils mond iets over mijn technische heldendaden gehoord en wilden ze zich zelf over mijn magische krachten een opinie vormen. Ik kreeg het gevoel dat ik op de proef werd gesteld.

“Ze steken hun voelhorens uit,” meende Conscientia.

Ergens in de vroege ochtenduren stelde iemand de hoofdvraag: ‘Wat denk je van onze informaticamiddelen?’

Ik haalde kort mijn schouders op. Alsof ik na enkele uren in de *Commanderij* al volledig op de hoogte kon zijn van de kwaliteit van het systeem.

Toen de dageraad aanbrak, de alcohol talrijke tongen alsmaar lossers maakte en sommigen zelfs met dubbele tong lalden, vroeg Administrator Krister onverhoeds mijn eerlijke mening over Marco.

Ik schraapte mijn keel. ‘Het is nog wat vroeg om een oordeel te vellen,’ antwoordde ik voorzichtig. Ik kende *Brutus* pas sinds enkele uren en ik had weinig tijd gehad om nader kennis te maken omdat ik me voornamelijk geconcentreerd had op het organiseren van mijn werkomgeving.

Toch moest ik bekennen dat mijn nieuwe baas een norse, zwijgzame grobbejanus was die zijn antwoorden meestal tot *ja* en *neen* beperkte.

Welke rol hadden de Drie Wijzen voor hem in het verschiet? Mijn aan-

stelling tot Computermaester en adjunct van een ongewenst geworden individu leek deel uit te maken van een weloverwogen plan.

Hadden ze *daarom* deze nieuwe functie gecreëerd?

Niets was ook precies wat ik had verwacht, maar ik nam me voor om me zo discreet mogelijk in te werken en rustig te wachten totdat de Italiaan naar zijn land terugkeerde.